

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur, advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2015, čj. KRPU-206706-45/ČJ-2015-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 1. 2016, čj. 75 A 1/2016 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2015, čj. KRPU-206706-45/ČJ-2015-040022 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaná prodloužila dobu trvání žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím žalované ze dne 24. 9. 2015, čj. KRPU-206706-14/ČJ-2015-040022.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2015 žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a uvedl, že v důsledku nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení došlo k porušení § 124 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále „návrátová směrnice“), čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“) a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel dále uvedl, že podrobné odůvodnění kasační stížnosti doplní k výzvě Nejvyššího správního soudu.

[4] Takto formulovaná kasační stížnost nebyla věcně projednatelná, neboť obsahovala pouze obecné odkazy na některá ustanovení právních předpisů českého a komunitárního práva, a v rozporu s § 106 odst. 1 s. ř. s. neobsahovala žádný konkrétně vymezený důvod,

pro který stěžovatel napadl rozhodnutí krajského soudu. Usnesením ze dne 23. 2. 2016, čj. 8 Azs 22/2016 – 9, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k odstranění této vady ve lhůtě 1 měsíce od doručení tohoto usnesení, a poučil jej, že pokud vady kasační stížnosti neodstraní a v řízení nebude možné pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne. Usnesení bylo doručeno stěžovateli zástupci dne 25. 2. 2016.

[5] Stěžovatel neučinil až do konce lhůty stanovené mu soudem k odstranění vad kasační stížnosti žádné další podání, kterým by vymezil konkrétní a věcně projednatelné důvody, pro které případně považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný v důsledku nesprávného posouzení právní otázky. Neučinil tak ani následně. Protože nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat v řízení, Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost za použití § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[6] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. května 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu